Foaie duminicală gratuită pentru informarea și zidirea sufletească a credincioșilor

IZVORUL TĂMĂDUIRII

Izvorăște apa cea vie care curge spre viața veșnică

parohiaizvorultamaduiriibotosani@yahoo.com izvorultamaduiriibotosani.iasi.mmb.ro facebook.com/Biserica Izvorul Tamaduirii

NR. 43 (820) † ANUL XVI † 27 OCTOMBRIE 2019

Hramurile parohiei: IZVORUL TĂMĂDUIRII și SF. HARALAMBIE

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informaţii libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicaţii, reviste, ziare, cărţi. †

SFÂNTUL CUVIOS DIMITRIE CEL NOU

Sfântul Dimitrie cel Nou a trăit în secolul al 13-lea. S-a născut în satul Basarabi, lângă Rusciuc (Bulgaria) aflat pe marginea râului Lom, în vremea Imperiului româno-bulgar al lui Petru și Ioniță Asan. A fost o vreme păstor. Îmbrățișând, însă, viața monahală, a intrat într-o mânăstire orânduită într-o peșteră din apropierea locului său de origine. Nevoindu-se cu post, rugăciune și priveghere, s-a învrednicit de darul facerii de minuni. Cunoscându-și dinainte ceasul morții, și-a ales ca mormânt un loc apropiat, între două pietre unde singur s-a dus și și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. După mai multă vreme, crescând apele râului Lom, s-a surpat malul de lângă peșteră și au căzut mai multe pietre din stâncă, între care cele între care se aflau moaștele Sfântului, care au căzut în apă. Sfântul s-a arătat în vis unei fete bolnave, zicându-i să-l scoată din apă, iar el o va tămădui. Copila a zis părinților ei, care au mers împreună cu preoți și cu o mulțime mare de oameni, au aflat moaștele Sfântului neputrezite și luminate. Știrea despre aflarea moaștelor Sfântului s-a răspândit repede, astfel că domnitorul de atunci al Țării Românești, a trimis mai mulți preoți și boieri ca să le ia și să le aducă la biserica de la Curtea domnească. Însă nevoind atunci Sfântul să meargă la București, după ce au mers o vreme, în dreptul unei fântâni, moaștele s-au făcut foarte grele și nu au mai putut fi mutate. Atunci, punând moaștele Sfântului într-un car la care au înjugat doi junci neînvățați, i-au lăsat să meargă unde vor voi, iar aceștia s-au întors în satul Basarabi. Întorcându-se trimișii la București și povestind cele întâmplate, domnitorul Țării Românești a trimis atunci bani și s-a ridicat o biserică în cinstea Cuviosului Dimitrie acolo, unde au fost așezate și moaștele Sfântului, făcând multe minuni. În vremea războiului între Imperiul Rus și cel Otoman, între 1769-1774, cucerind rușii întreaga zonă, au ajuns și în câteva sate de peste Dunăre, între care și Basarabi, de unde moaștele Sfântului au fost luate de generalul Petru Salticov spre a fi duse în Rusia, însă, un creștin din Țara Românească, Hagi Dimitrie, le-a cerut de la general ca răsplată și răscumpărare pentru cele suferite în timpul războiului. Generalul a dăruit atunci moaștele Sfântului Țării Românești, fiind primite de mitropolitul de atunci, Grigorie al II-lea al Ungrovlahiei și de tot poporul cu mare cinste. Moaștele Sfântului au fost așezate în Catedrala mitropolitană a Ungrovlahiei, la București, unde se găsesc până astăzi. În vremea aceea, pentru rugăciunile Sfântului, a încetat nu doar războiul, ci și o epidemie de ciumă ce se pornise în acea vreme. Mâna dreaptă a Sfântului a fost trimisă, însă, la Kiev. În timpul Primului Război Mondial, în perioada ocupației germane, mai mulți soldați bulgari au încercat să ia moaștele Sfântului din catedrală, pentru a le duce în Bulgaria. Dar aflând bucureștenii, s-a făcut tulburare mare în oraș, astfel încât chiar germanii au dat dispoziții ca aliații lor bulgari să înapoieze moaștele Sfântului cuv. Dimitrie.

CINSTIREA SFINTELE MOAȘTE

După învăţătura Sfintei noastre Biserici, Mântuitorul Hristos este începătura neamului omenesc şi izvorul vieţii noastre veşnice, aşa cum este în raport cu viaţa omenească şi vremelnică a strămoşului Adam. De aici suntem încredinţaţi că noi toţi vom învia, întrucât suntem uniţi cu Mântuitorul Hristos prin firea umană, dar nu toţi vom învia spre fericire. Învierea spre viaţa fericită este o consecinţă a comuniunii noastre cu Dumnezeu în Duhul Sfânt. Certitudinea acestei realităţi duhovniceşti o împărtăşim din învăţătura Sfintei Biserici despre sfintele moaşte, ca arvună a Duhului Sfânt şi certificare a legăturii veşnice dintre suflet şi trup după obştească Înviere. Această „arvună a învierii" trupului o găsim anticipat în sfintele moaşte ale sfinţilor. După înviere, omul devine în Dumnezeu o persoană de sine stătătoare, în sensul că dispune în întregime de fiinţa sa curăţită de harul Duhului Sfânt, atât de poftele şi mişcările iraţionale ale naturii, cât şi de adăugirile nefireşti care s-au aşezat pe fiinţa sa din timpul vieţii sale pământeşti. Cel care doreşte să ajungă la îndumnezeire, la starea desăvârşită a sfinţilor, trebuie să depăşească limitele existenţei sale create, adică omul are nevoie negreşit ca lucrarea lui duhovnicească să se realizeze folosind libertatea în bine, direcţie dată de natura proprie. Numai în felul acesta el poate să ajungă la acel punct al existenţei naturale din rai unde se identifică cu binele. Credincioşii Bisericii au convingerea că prin atingerea şi prin rugăciunile adresate sfântului, lângă moaştele lui, adeseori se înfăptuiesc vindecări şi alte fapte minunate datorită legăturilor duhovniceşti care se stabilesc între credincioşi şi persoanele reprezentate în icoane sau ale căror moaşte s-au păstrat, şi datorită lui Hristos - Izvorul sfinţeniei - de Care se învrednicesc sfintele moaşte. Sunt multe mărturii din scrierile Sfinţilor Părinţi referitoare la puterea tămăduitoare a sfintelor moaşte. Însă, sunt și mulţi dintre creştinii zilelor noastre care ar putea povesti despre cel puţin o vindecare minunată a unui bolnav incurabil, tămăduire primită în dar, ca rod al rugăciunilor sau al atingerii cu credinţă şi devoţiune de raclele sfinţilor şi moaştele lor. Sfintele moaşte sunt mărturia în lume a prezenţei lui Hristos Care Şi-a înscris cu mărire numele în osemintele aleşilor Săi. Cinstirea sfintelor moaşte este o sursă inepuizabilă din care izvorăşte certitudinea Învierii Domnului şi convingerea învierii noastre viitoare, pentru a fi astfel întăriţi în lupta împotriva păcatului şi a morţii. Motivul pentru care Biserica cinsteşte sfintele moaşte nu este numai unul de ordin comemorativ, în amintirea martirilor sau a celorlalţi sfinţi ai Bisericii, ci pentru că moaştele sunt cu adevărat sfinţite, sunt purtătoare de har, întrucât s-au împărtăşit de slava şi puterea dumnezeiască. Proslăvind sfintele moaşte pentru puterea minunată ce le-a fost dată de Dumnezeu, creştinul cinsteşte însăşi puterea dumnezeiască din ele. Prin atingerea şi prin rugăciunile adresate sfântului, lângă moaştele lui, se înfăptuiesc vindecări şi multe minuni.

Om desăvârșit este acela care iubește adevărul și dreptatea, care Îl cinstește pe Dumnezeu, nu face fapte rele și este milostiv.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINŢA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este conştiinţa morală?

Răspuns: Conştiinţa morală este glasul lui Dumnezeu în sufletul credinciosului, glas care-l îndeamnă la împlinirea legii morale. Glasul acesta îl poate cunoaşte fiecare, căci conştiinţa s-a născut deodată cu omul. Ea este de origine dumnezeiască. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: „Când Dumnezeu l-a făcut pe om, a sădit în fiecare judecata dreaptă a binelui şi a răului, adică regula conştiinţei".

Întrebare: La ce-i slujește omului conștiința?

Răspuns: Conştiinţa slujeşte drept călăuză la împlinirea legii. Ea este judecătorul neadormit şi aspru, care nu se poate cumpăra cu nimic şi care se pronunţă asupra fiecărei fapte, arătând dacă aceasta este bună sau rea şi deci dacă trebuie săvârşită sau nu. Ea îşi ridică glasul atât înainte de săvârşirea unei fapte, cât şi după săvârşirea ei. Înainte de săvârşirea unei fapte, conştiinţa spune dacă fapta este bună sau rea şi ne sfătuieşte să o împlinim sau nu. După săvârşirea faptei, tot ea ne judecă. Dacă am ascultat de glasul ei, dacă ne-am împlinit datoria şi ne-am ferit de fapte rele, atunci conştiinţa ne răsplăteşte cu bucurie, mulţumire şi linişte sufletească. Iar dacă n-am ascultat de glasul conştiinţei şi am săvârşit fapte rele, atunci ea ne pedepseşte cu aspre mustrări; simţi, adică, nelinişte şi apăsare în suflet. De aceea, creştinul trebuie să asculte totdeauna de glasul conştiinţei sale. Orice lucrare potrivnică conştiinţei este rea şi aduce pedeapsă, precum citim în Sfânta Scriptură: „Tot ce nu este din credinţă, este păcat" (Romani 14, 23).

Întrebare: Sunt exemple în Biblie despre lucrarea conștiinței?

Răspuns: Da. Conştiinţa îi mustră pe protopărinţii Adam şi Eva după ce au călcat porunca dumnezeiască (Facere 3, 10); ea îl urmăreşte pe Cain, care nu-şi mai găseşte linişte pentru uciderea fratelui său Abel (Facere 4, 13); ea opreşte pe fraţii lui Iosif de a-i ridica acestuia viaţa (Facere 37, 26); ea aduce căinţa lui David pentru fărădelegile sale şi rămâne statornică în inima lui Iov, care primeşte cu răbdare toate loviturile vieţii (Iov 1, 21); ea ruşinează pe acuzatorii femeii păcătoase (Ioan 8, 9); ea naşte căinţa în inima fiului risipitor (Luca 15, 18) şi în inima lui Iuda, vânzătorul Mântuitorului (Matei 27, 3-4).

Întrebare: Poate conştiinţa să dispară din sufletul omului?

Răspuns: Niciodată. Ea poate să fie adormită prin nepăsarea omului faţă de datoriile sale, poate să fie întunecată printr-o viaţă de păcat, dar nu poate să fie nimicită niciodată, fiindcă ea este de la Dumnezeu. Nici cei mai mari făcători de rele nu pot înăbuşi în ei, cu totul, glasul conştiinţei. Ea îi urmăreşte mereu cu mustrările ei, încât mulţi ajung la deznădăjduire şi-şi curm singuri firul vieţii, ca Iuda.

Întrebare: Ce datorie avem faţă de conştiinţa noastră?

Răspuns: Avem datoria de a o păstra totdeauna curată şi de a o ţine în stare trează prin rugăciune, post, împărtăşirea cu Sfintele Taine şi prin cunoaşterea tot mai temeinică a învăţăturii creştine. Căci conştiinţa morală ne îndeamnă la făptuirea binelui, dreptăţii şi dragostei creştine, adică la împlinirea legii morale.

Întrebare: Ce este voia liberă a omului?

Răspuns: Puterea sufletească pe care o are omul chiar de la creare şi prin care el se poate hotărî pentru o faptă. *(va urma)*

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri *30 octombrie*	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri *1 noiembrie*	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă *2 noiembrie*	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică *3 noiembrie*	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Nu aştepta să se schimbe lumea

În timpuri de mult uitate, trăia un rege care conducea o ţară prosperă. Într-una din zile, acesta s-a dus să viziteze unul dintre cele mai îndepărtate colţuri ale regatului său. Când s-a întors la palat a început să se plângă de cât de tare îl dureau picioarele întrucât a fost prima dată când a străbătut o cale atât de lungă iar drumul a fost stâncos şi dificil. Prin urmare s-a decis să ia măsuri. A poruncit slujitorilor să acopere fiecare drum din întreg regatul cu piele. În mod cert va fi nevoie de mii de piei de vite şi va costa o uriaşă sumă de bani. Unul dintre slujitorii săi înţelepţi a cutezat însă să-i spună regelui: *„Măria Ta, de ce să cheltuiţi fără folos atâţia bani. Mai bine porunciţi să vă taie o bucată mai mică de piele cu care să vă acoperiţi picioarele".* Regele a fost mai întâi surprins, dar într-un final a acceptat să-şi facă lui „încălţări" cu care să poată străbate toate drumurile grele ale regatului. *MORALA:* Nu mai aştepta ca lumea să se schimbe aşa încât să îţi fie ţie mai uşor, mai bine. Întoarce-ţi privirea către tine, investeşte în tine. Drumul în viaţă nu a fost şi nici nu va fi vreodată ușor. Dar dacă te „dotezi" corespunzător, îi vei putea face faţă cu succes.

Un cățel nemulțumit

A fost odată un cățel pe nume Cody. Acesta nu era deloc mulțumit cu viața lui. În timp ce stătea și se relaxa în curtea stăpânului său, a văzut o pisică pe un gard. Cody se gândea atunci: *„Mi-ar fi plăcut și mie să mă pot urca pe garduri!".* Toate aceste gânduri îl enervau foarte tare pe Cody. Atunci când stăpânul sau a venit să îi aducă lapte, nici măcar n-a mai dat din coadă. Ceva mai târziu, Cody a ajuns lângă lacul din sat și a văzut cum peștii înotau în apă. *„Mi-ar fi plăcut să trăiesc în apă"*, se gândi Cody. *„Mi-ar fi plăcut să mă tăvălesc în iarba verde așa ca tine"*, i-a spus un peștișor. Peste ceva timp, cățelul a văzut o vrabie stând pe ramura unui copac. *„Te invidiez, mi-ar fi plăcut și mie să pot zbura ca tine"*, a zis Cody. *„Mie mi-ar fi plăcut să mă joc toată ziua, așa cum te joci tu! Mi-ar fi plăcut să nu fiu nevoită să îmi construiesc singură cuibul sau să caut toată ziua mâncare"*, se vaită vrăbiuța. Pe drum, Cody s-a întâlnit cu un măgar încărcat cu o mulțime de bagaje. Măgarul a spus: *„Cățelule, ești atât de norocos că nu trebuie să cari ca mine!". "Da, chiar și eu trebuie să îi dau deșteptarea stăpânului meu dimineața devreme"*, a adăugat și un cocoș nemulțumit. Tot atunci, o oiță a intrat în vorbă cu ei și s-a plâns și ea despre toate pe care le îndură. Ascultând cu atenție, cățelul a realizat că nu apreciază deloc ceea e are. *„Cred că nimeni nu e fericit cu ceea ce are. Așa că, de acum înainte, voi fi fericit cu ceea ce am și cu ceea ce sunt".* Din acea zi, Cody a început să se bucure de viața sa fără să se mai plângă de nimic.

MORALA: Apreciază ceea ce ai și fii tu însuți!